

אמינות. מה עוד שהמחברת המגבבת, טורחת להרוג את המפתח, מתוך מגיעים השמורים עימת, בקרב על ירושלים, במהלך מלחמת ששת הימים בהיותו קצין לוחם.

לאן פונה קוקסינל בכותל-המערבי:

לעזרת-גברים או לעזרת-נשים?

מסקנה שניתן להסיק מתוך יצירת-המופת של שרון שפירא היא שמדינת ישראל חסרה זוגות מסוג נקבה, שעשה שהרגליהמין של הישראלי הנואף, מתמקדים לרוב בתינוי-אהבים עם גברים המתחפשים כנשים ופועלים כפרוצות על-מנת לחסוך כסף לניתוח שיגאלם ויהפכם לנשים. זה, על כל פנים, ההווי הכללי שאותו מתארת שרון שפירא — שבאסופת מיליה, הבארים והקאבארטים שהשתילה בגופה של יפו. מתחרים הכל על חסדי אותם ספקי-גברים-ספקי-נשים מתוך כוונה לתת לגבר הישראלי את המגיע לו בעיני המחברת.

מחברת החתך מעניקה לנפש הפועלת שלה תעודה רפואית, בוו הלשון: „הנני מאשר בזה שרוני... נמצאה כטיפולי ותחת השגתתי כחצי השנה האחרונה... הנני עברה ניתוח... היא מסוגלת בהחלט לקיים יחסים מיניים נקבה... רוני שייכת למין הנקבה!... תעודה המעוררת את המחשבה שבאותה מידה מספריית פועלים אינה נזקקת לתעודה על-מנת להוציא לאור ספרים ושרון שפירא אינה נזקקת לתעודה על-מנת לגבב אותיות, למי יש צורך בתעודה שהמחברת מעניקה לנפש הפועלת שלה?

על-מנת שהקורא התמים והבלתי-אמון יבין עד כמה הפכה הנפש הפועלת בחיבור מילים זה — המכונה סיפור — לאשה, שרון שפירא מביאה אותנו לקטע הפא-טטי שבו, עם פרוץ מלחמת יום-הכיפורים, מתנדבת הגבר/אשה להסיע רופאים ואחיות לבית-החולים — כי מינהג הנשים באותה מלחמה, ובאותה הזדמנות, מוטב שהקורא התמים יסיק כי הפטריטיזם לא נמצע גם מחלק זה של האוכלוסיה הישראלית.

עייפים, נראים כמו נלקחו בשלמותם מתוך תיאורי מק-והישראל בפרקי אליק של משה שמיר, כולל פולחן תלמידי כיתה בי"ת המגלחים קרחות על ראשיהם של האלופים. גם הקטע שבו תלמיד כיתה בי"ת מפתח את הנפש הפועלת של שרון שפירא מעורר גיחוך וחוסר-

רים את אורך צינור השתן. משאירים את מרכיב כלי-הדם הרחבים, והחשוב ביותר — נזהרים שלא לגעת בעצבים כדי שלא לפגום ברגישות התחושה. משווים לראשי-האיבר צורה של הדגדגן ומניחים את כולו במקום המתאים, כלומר בחלל שיצרנו תחילה, ובלוט מעט כלפי חוץ. זאת, כדי שבזמן המישגל יקבל מוגע וגירוי. את נרתיק העור שציפה קודם את הפין אנחנו הופכים לצינור השמאלי, כמו שהופכים כפה, דוחפים אותו פנימה, מרפדים בו ומצפים את החלל הפנימי כדי ליצור רפנות לוואגינה. מן העור שבו היו עטופים האשכים יוצרים את השפתיים החיצוניות והפנימיות ומחברים אותן אל מקום החתך הראשון; בכניסה לוואגינה. אחר-כך מחיררים לוואגינה מילוי בצורת פין מפלאסטיק למשך כמה שבועות, כדי שהמקום לא יתהדק. הבטייה העיקרית היא הפתח שבין שתי עצמות-החיבור של האגן — בכניסה לוואגינה. לכן רצוי שהקבוק, או הפין הפלאסטי, יהיה ארוך ובלוט מעט כלפי חוץ מהפתח. כך תישמר גמי-שות השריר שאותו אנו מכווצים סביב הפתח מרקמות קיימות. זה בערך ההסבר. יש עוד פרטים, אבל לא תוכי לי להכניס, לכן תיאלצי להסתפק בזה... אחרי הניתוח תהיי ככל אשה, עם תחושה, עם אפשרות להניע לאי-נומה, כיוון שיש לך יתרון הפשטות של מערכת העצי-בים הקודמת. למעשה את אשה, משופרת! — אם תרצי להבין זאת כך. ילדים לא יהיו לך, גם וסת לא. מכחינה גניקולוגית את אשה כלי רחם ולא תצטרכי לאמצעי מניעה..."

קטע ארוך זה, המתייר להסביר לגבר את התהליך הרפואי העומד להפכו לאשה, מציג באורח מוגבל את תהליך המרחתימין כמו היה תהליך הנעשה על-ידי מישר-רדהתיקשורות להמרת מכשיר-טלפון שחור במכשיר-טל-פון לבן, עם בדיחה בסיום האומרת שמכשיר טלפון לבן לא יאגוד אבק.

על פני עמודים רבים מספור מתימרת שרון שפירא לתאר את ילדותו של האשה כאיש צעיר בבית-ספר חק-לאי. תיאורי ילדותו של הנפש הפועלת המתארכים ומ-

בחתך **ג. בנימין מפרסם את בנימין גלאי * הפרופסור לסיפרות**

שרצה להיות סופר * מה ביקשו העסקנים מראשי-עיריית תל-אביב?

* מאימרותיו של מזכיר אגודת-הסופרים * השירון של אורציון

רומן האבירים של ב. גלאי

עמליה כהנא-כרמון
טוטר-נסיעה

בארץ ובעולם. ובחלקם נפשם חצוייה הם משלמים למהפכנותם רק מס-שפתיים... הגיב על מיכתב זה משורר צעיר, שאותו יקר מנע בוועידת-הסופרים האחרונה את הצטרפותו לאגודת-הסופרים, במילים: „אותי-קר, שאג, מי לא יירא? * אור * ציון כרתנא (מחבר לכל אילן שונים — שירה חדשה ובעלת מעוף קל בדימויים) עומד לפרסם בקרוב, בסיוע מיפעל-השיכיר פול של אוניברסיטת תל-אביב, דוירחון לשירתו. בחוגי ליצני סיפרות ושירה תל-אביביים נלחש, כי אורציון עומד לכנות את עיתונו „שירציון“ * שלושת נציגי ועד פא"ן קלאב הישראלי, שזכו בהגדרת טוטר-הנסיעה לקונגרס פא"ן קלאב העיר למי העומד להיערך בקרוב, הם הפרופסור שמעון חלקין, הסופרת עמליה כהנא-כרמון (שדות מגנטיים) ועסקן-הסיפרות הירושלמי שלום קריימר (רגע של עיב-רית) * העסקן הישראלי כהן והעיתור נאי אהוד בן-עזר ערכו במועדון מילוא בתל-אביב ערב סיפורתי שנקרא „הסיפורת העיברית בשנת תשל"ז * הקרבות הנערכים במידבר אגאדן, השוכן בגבול סור מאלי ואתיופיה באפריקה מסביב לעיר הראר, העלו לחדשות עיר שאיכסנה במאה ה-19 במשך כעשר שנים את המשורר הצרפתי ארתור ראמבו (בשנים 1800 עד 1890) אחרי שזה ערק מן הצי ההולנדי המלכותי. בתקופת שהותו בהראר עסק ראמבו בהברחה של שנהבי פילים ובסחר-עבדים * את תוכנית-הרדיו המוצלחת מיקרופון פתוח, שעסקה בביקורת תיאטרון ותרבות, החליפה הנהלת רשות-השידור בתוכנית חדשה בשם בדי מחיצות בוצות, שתשודר מדי יום ראשון בין 11 ל-1 אחר-חצות, בהנחייתו של השדר הוותיק עזריה רפפורט ששב בימים אלה ארצה אחר שהות ארוכה בחוץ-לארץ.

ניצול חסר-תקדים של מדור אישי ביומון עשה העיתונאי בנימין גלאי במדורו קפה הפוך, שבו כתב בשבחי ספריילדים כארמית שחיבר הוא עצמו תחת הכותרת דברי יחי גמיון. בין השאר כתב גלאי על עצמו: „אגזים ודאי אם אומר כי ביום שבו נשפתי על כל שמונת נרותיה של עוגת יום-הולדתי השביעי, גמלה בי ההחלטה לכתוב רומן-אבירים משל עצמי. אך יעידו בי לפחות דפים אלה כי עד שלא הגעתי לשיבעים — עמתי בדיבורי! האין זה רומן, כשאר כל הרומנים? נבליו אינם נבלים? גבירותיו אינן צריכות להצלה? מעז אני לומר שאפילו אביריו — לא, פאניס' פולניים ולא טיירים' אנגליים כי בטלנים מצויינים בתורה, מלאי עצה וגבורה, מבטלני בית-המדרש — עשויים ללא רבב...“ * פרופסור שמעון זכר-בנק, המכהן כמרצה לסיפרות-משוואה באוניברסיטה העיברית בירושלים בחוג לסיפרות-משוואה, מאס מן הסתם בסיפרות-המשוואה ונתקנא בפרופסורים אחרים המנסים באחרונה כוחם ביצירותיות, בימים אלה הגיש פרופסור זנדבנק לאחד מבתי-ההוצאה רומן פרי-עטו לעיונם של עורכי בית-ההוצאה, והוא ממתין לתגובתם * עיריית חולון פירסמה בימים אלה את דבר הירדשו של פרסיספורתי על שם הד"ר חיים קוגל בתחום הסיפרות היפה. הפרס: בסך 4000 ל"י * בפגישה שערכו עסקני-הסיפרות כנ"י ימין יצחק מיכילי, בן-ציון תומר, יצחק אורפז, אשר רייך ומרדכי אורי-יקר עם שלמה להט, ראש עיריית ת"א, הם שטחו בפניו את תוכנית הפעולה של אגודת-הסופרים, וביקשו את שיתוף העירייה בכיפוען. אגב, עסקן-הסופרים מרדכי אורי-יקר, מזכירה האירגוני של אגודת-הסופרים, הפך באחרונה דמות של קבע במדורי „מכתבים למערכת“ ביומונים השונים. מטרה לחיצו של אורי-יקר בי שבוע שעבר היה השמאל-המפכני בעור-לם, שהמזכיר הגדיריו כך: „אין טעם להגיונם, שיכלם ורגשותיהם. רק שפתי הכוח מובנת להם. יש בקירבם יהודים,

רייך **להט**
שיתוף בכיפוע